

ЗЛАТНОТО МАГАРЕНЦЕ.

I.

Живѣлъ нѣкога, преди много години беденъ старецъ. Беденъ билъ той и си нѣмалъ нийде никого. Ималъ си само едно магаренце, съ което изкарвалъ прехраната си. Всѣка сутринъ, още отъ тъмни зори старецътъ подкарвалъ магаренцето къмъ гората. Натоварвалъ го съ дърва и кротко го подкарвалъ назадъ къмъ селото. Тамъ продавалъ дървата.

Така старецътъ си живѣлъ щастливъ и доволенъ. Никога и никому не се оплаквалъ отъ сиромашията си. Само когато приближавала зимата, той отивалъ у своя богатъ съседъ и му искалъ малко пари, за да приготви храна на магаренцето за презъ зимата.

Богаташътъ изваждалъ изъ сандъка си нѣколко монети и, като му ги подхвърлялъ, казвалъ сърдито:

— А тая зима да не ме оставишъ безъ дърва! Да си знаешъ! Зимника ми до горе искамъ да напълнишъ!

— Ще го напълня, чорбаджи, — отвърщалъ старецътъ. — За такава голѣма добрина, каквато ми правишъ, и два да ти напълня, пакъ нѣма да ти се отплатя.

Богаташътъ потривалъ доволно ржце и си мислѣлъ:

— И тая зима ще имамъ дърва, дето се казва, безъ пари!

Така си живѣли двамата съседи — единиятъ богатъ и въ голѣма хубава кѣща, другиятъ беденъ и въ малка схлупена кѣщичка, до която се гушело и оборчето на магаренцето.

II.

Дѣдо Господъ, който вижда всичко, се ядосалъ на скѣперника богаташъ, па повикалъ едно ангелче и му казалъ:

— Слушай, хвѣркатишко! На земята живѣе единъ беденъ дърваръ съ магаренцето си. Слѣзъ долу и преобърни магаренцето му въ чисто злато, та и той да забогатѣе и поживѣе по-добре.

Поклонило се ангелчето предъ блестящия Божи тронъ и хвѣрнало къмъ земята.